

Až budou kytky umět psát

Hana Zagorová

Až budou kytky umět psát vzkazy mládí,
potom se lásky dovědí třeba jak jít
rozkvetlou louku, když máš rád,
když máme rádi, přitom ty kytky nechat žít.

Z lehoučkových písmen květních
v pastelkách tónů letních,
třeba si jednou budem' číst.

Já máma všech sedmikrásek
ve jménu příštích lásek,
choďte jen bosí do těch míst.

Květiny pláčou, krásně pláčou,
když je letní slunce rosou probouzí.
Květiny pláčou, tiše pláčou,
anebo je to smích, kdopak ví...

Až jednou kytky začnou psát své první řádky,
vyběhnu s prvním svítáním na louku svou.
Chtěla bych tisíc věcí číst, den je krátký,
a kytky záhy odkvetou.

Brouzdám se za svítání, stříbrnou rosou ranní,
tady mi říkal, mám tě rád. Roste tu sedmikráska,
ptám se jí, je to láska...
škoda, že neví, co je psát.

Teď mi tu pláče, krásně pláče,
jak jenom sedmikrásky plakat umějí.
Je ale ráno, časné ráno,
kdy jí stačí rosy pár krůpějí.

Květiny pláčou, krásně pláčou,
když nám kapky deště kazí letní den.
Květiny pláčou, něžně pláčou,

však možná je to smích, možná sen.

Tak mi zbývá jen dát si zdát,
že kytky přece jen začnou psát.